Lieta Nr.142083310
1-0781-11/35

# SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Liepājā 2011.gada 10.janvārī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese S.Blūma,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *V.K.* (personas kods */personas kods/*) pieteikuma par Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2010.gada 30.jūlija lēmuma Nr.VP3/PD094827-1 atcelšanu un zaudējumu atlīdzināšanu.

## Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja (turpmāk arī – VP KRP KPB) priekšnieka 2010.gada 30.jūlija lēmumu Nr.VP3/PD094827-1 (turpmāk arī – Lēmums) atstāts negrozīts 2010.gada 20.jūnija lēmums Nr.VP3/PD094827, ar kuru pieteicējam piemērots administratīvais sods Ls 60 apmērā par Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 ”Ceļu satiksmes noteikumi” (turpmāk – CSN) 114.punktā noteikto prasību neievērošanu.

Lēmumā norādīts, ka 2010.gada 20.jūnijā plkst.11.11 VP KRP KPB Patruļpolicijas nodaļas satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors noformēja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.VP3/PD094827 (turpmāk – Protokollēmums) par to, ka *V.K.* 2010.gada 20.jūnijā plkst.11.10 vadīja transportlīdzekli SSANG YONG MUSSO, valsts reģistrācijas numurs (turpmāk arī – v/n) */reģistrācijas numurs/*, Liepājas pilsētā pa Slimnīcas ielu virzienā no Brīvības ielas uz Grīzupes ielu ar braukšanas ātrumu 84 km/h, pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h. Ātrums mērīts ar mērierīci „STALKER II”Nr.AS004851, kura pieļaujamā kļūda ir +/- 3 km/h. *V.K.* pārkāpis CSN 114.punkta prasības, par ko paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) $149.^{8}$ panta desmitajā daļā. Ar Protokollēmumu *V.K.* uzlikts naudas sods Ls 60 apmērā.

[2] Pieteicējs *V.K.* 2010.gada 31.augustā Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā iesniedzis pieteikumu, lūdzot atcelt Lēmumu.

Pieteicējs pieteikumā norāda, ka inspektors pārkāpis Latvijas Republikas normatīvos aktus, jo kategoriski atteicies nosaukt savu vārdu un uzvārdu, amatu. Pieteicējam netika

izskaidrotas viņa tiesības un pienākumi, kā arī inspektors ignorējis to, ka viņš nav varējis izlasīt un saprast administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PD094827 norādīto. Pieteicējs uzskata, ka ar mērierīci fiksēts citas automašīnas braukšanas ātrums, nevis pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrums un tādēļ inspektors atteicies uzrādīt pieteicējam mērierīci. Pieteikumā arī izteikts lūgums atlīdzināt zaudējumus par juridisko palīdzību Ls 30 apmērā.

[3] Atbildētāja paskaidrojumā tiesai pieteikumā ietverto prasījumu neatzīst. Atbildētāja uzskata, ka pieņemot Lēmumu tika izvērtēti visi lietā esošie materiāli un Lēmums pieņemts likumīgi un pamatoti.

[4] Pieteicējs ir piekritis administratīvo lietu izskatīt rakstveida procesā *(lietas 4.lapas otra puse)*, līdz ar to, atbilstoši APL 114.pantam lieta izskatīta rakstveida procesā.

**Motīvu daļa**

[5] Par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518. ceļa zīmi "Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528. ceļa zīmi "Dzīvojamā zona", uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam sešdesmit latu apmērā.

Saskaņā ar CSN 114.punktu apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h.

[6] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs vadīja transportlīdzekli vietā, kas apzīmēta ar ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums”, lietā ir strīds par to, vai pieteicējs pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā.

[7] Tiesa konstatē lietā pretrunīgus pierādījumus, proti, apstrīdēšanas iesniegumā iestādei *(lietas 6.lapa, tulkojums lietas 18.lapā)* un pieteikumā tiesai pieteicējs norāda, ka viņš ātrumu nav pārsniedzis un braucis ar ātrumu ne ātrāku par 50 kilometriem stundā, norādot, ka policijas darbinieks no radara nav izdzēsis ierakstu par citas automašīnas ātruma pārsniegšanu, tādējādi radara fiksētais ātrums nav pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātrums.

Savukārt policijas darbinieka paskaidrojumā *(lietas 20.lapa)* ir norādīts, ka apturējis transportlīdzekli, kuram fiksējis ātrumu 84 km/h, transportlīdzekļa vadītājam parādījis ātrumu un vadītājs uz vietas nekādas pretenzijas nav izteicis, vēlējies uz vietas samaksāt naudu. Ar sastādīto protokolu iepazīstinājis vadītāju, kurš protokolu parakstījis.

[8] Izvērtējot lietā esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesa augstāku ticamību konkrētajā gadījumā piešķir policijas darbinieka sniegtajām ziņām par faktiskajiem apstākļiem. Konkrētajā gadījumā tiesa ņem vērā to, ka pieteicējs Protokollēmumā norādījis: „не согласен", bet notikuma vietā nav sniedzis paskaidrojumus. Savus apsvērumus par lietas apstākļiem pieteicējs ir norādījis apstrīdēšanas iesniegumā. Līdz ar to pieteicēja sniegtie paskaidrojumi ir vērtējami kritiski, jo pa šo laiku pieteicējam bija iespēja apdomāt situāciju un sniegt paskaidrojumus, kas dotu iespēju izvairīties no administratīvās atbildības.

Tiesa uzskata, ka policijas darbiniekam nav pamata norādīt lietas faktiskajiem apstākļiem neatbilstošu informāciju. Savukārt pieteicējs ir ieinteresēts noliegt pārkāpuma izdarīšanu, lai nesaņemtu sodu.

Pieteicējs pieteikumā norāda, ka policijas inspektors, apturot viņa vadīto automašīnu, atteicies stādīties priekšā, ka arī atteicies pieteicējam uzrādīt mērierīces „STALKER II Nr.AS004851 ierakstu. Savukārt policijas darbinieks savā paskaidrojumā ir norādījis, ka, apturot automašīnu SSANG YONG MUSS, ar v/n */reģistrācijas numurs/*, viņš piegājis pie vadītāja, stādījies priekšā un uzrādījis ātrumu. Arī Protokollēmumā ir norādīts, ka ātrums vadītājam tika uzrādīts.

Likumdevējs ir paredzējis kā vienu no pierādījumiem izmantot mērierīču fiksētos rādījumus. Pieteicēja ātrums fiksēts ar verificētu mērierīci, līdz ar to šādi mērījumi ātruma fiksēšanai ir pieļaujami un ticami. Likumdevējs paredzējis policijas darbiniekiem tiesības pārkāpumus fiksēt gan vizuāli, gan ar speciālām mērierīcēm, konkrētos apstākļus fiksējot protokolā.

Konkrētajā gadījumā administratīvais pārkāpums 2010.gada 20.jūnijā ir fiksēts ar tehnisko līdzekli, kura mērījumi kā pierādīšanas līdzeklis atbilst normatīvajos aktos noteiktajām prasībām *(lietas 23.lapa).*

Tiesa, izvērtējot lietas materiālus to kopsakarā, lielāku ticamību piešķir policijas darbinieka sniegtajai informācijai nekā pieteicēja paustajam viedoklim, jo tiesai nav pamata apšaubīt policijas inspektora sniegto ziņu patiesumu.

Šāda tiesas nostāja izriet no tā, ka valsts pārvaldei, tas nozīmē – arī atsevišķai amatpersonai, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu *(Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta ceturtā daļa)*. Tiesa neatrod lietā nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieks būtu personīgi ieinteresēts sastādīt pieteicējam administratīvā pārkāpuma protokolu bez pamatota iemesla, sagrozot lietas faktiskos apstākļus, tāpat tiesa konstatē, ka policijas darbinieka paskaidrojumā nav konstatējamas pretrunas par lietas faktiskajiem apstākļiem un citiem pierādījumiem lietā.

Lai gan policijas darbinieku sastādītie dokumenti (arī protokoli un ziņojumi) nav paši par sevi uzskatāmi par absolūti ticamiem un neapstrīdamiem, tomēr policijas darbinieku sastādītajiem dokumentiem par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir pieļāvuši nepilnības vai kļūdas dokumentu sastādīšanā, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(Skat. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā AA 13-05/5 [17.1]punktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā 666-05/5 [15.1]punktu).*

[9] Pieteikumā norādītie iebildumi par to, ka pieteicējam nav izskaidrotas tiesības un pienākumi, pat ja tie būtu pamatoti, nevar ietekmēt tiesas nolēmumu pēc būtības.

Tiesa norāda, ka katrā konkrētā gadījumā ir jāņem vērā, vai noteikto tiesību neizskaidrošana liegusi personai saprast lietas faktiskos apstākļus, lai pienācīgi realizētu savas tiesības, proti, vai konkrētajā lietā pieteicējam ir tika liegtas iespējas izmantot savas tiesību normās garantētās tiesības. Tiesa konstatē, ka, apstrīdot Protokollēmumu augstākai iestādei, pieteicējam netika liegtas tiesības savā sūdzībā norādīt visus sev svarīgos argumentus, un iestāde, izskatot pieteicēja sūdzību, pēc būtības ir izvērtējusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus un pieņēmusi lietā pārsūdzēto Lēmumu.

Tādējādi, ņemot vērā konstatēto, tiesa nesaskata, ka konkrētās lietas ietvaros būtu konstatējams LAPK 260.pantā noteikto tiesību pārkāpums un pieteicējs nebūtu sapratis par kādu pārkāpumu viņš tiek saukts pie administratīvās atbildības.

Kā izriet no lietas materiāliem, iestāde 2010.gada 1.jūlijā ir saņēmusi pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu un izskatījusi to pēc būtības. No minētā tiesa secina, ka pieteicējs ir izmantojis savas tiesības apstrīdēt Protokollēmumu un tas norāda, ka viņš ir sapratis, ka tiek saukts pie administratīvās atbildības par Protokollēmumā konstatēto pārkāpumu.

Tiesu praksē ir atzīts, ka pieļauto procesuālo pārkāpumu dēļ administratīvais akts ir atceļams tikai tad, ja attiecīgais procesuālais pārkāpums ietekmē arī administratīvo aktu pēc būtības, tas ir, ja ir iespējama cēloņsakarība starp procesuālās normas pārkāpumu un procesa rezultātu.

[10] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst par pierādītu, ka pieteicējs pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu par 31 kilometru stundā vietā, kur atļautais braukšanas ātrums bija noteikts 50 kilometri stundā un administratīvais sods 60 latu apmērā, proti, vienīgā sankcija, ko iespējams piemērot saskaņā ar LAPK 149.$^{8}$ panta desmito daļu, piemērots pamatoti.

[11] Administratīvā lieta ierosināta pēc *V.K.* (personas kods */personas kods/*) pieteikuma par Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2010.gada

30.jūlija lēmuma Nr.VP3/PD094827-1 atcelšanu, tomēr pieteikumā ir izteikts arī lūgums atlīdzināt zaudējumus par juridisko palīdzību Ls 30 apmērā, tādējādi tiesai jāvērtē arī minētais lūgums.

Administratīvā procesa likuma 92.pants noteic, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

No minētā izriet secinājums, ka atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, var prasīt vienīgi saistībā ar prettiesisku administratīvo aktu vai iestādes veiktu prettiesisku faktisko rīcību.

Izskatāmajā gadījumā tiesa nekonstatē Lēmuma prettiesiskumu, līdz ar to iztrūkst arī pamats atlīdzinājuma piedziņai. Pieteikums daļā par zaudējumu atlīdzinājumu Ls 30 apmērā ir noraidāms.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. un 289.-291. pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

**nosprieda**

*noraidīt V.K.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumu par Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2010.gada 30.jūlija lēmuma Nr.VP3/PD094827-1 atcelšanu un zaudējumu atlīdzināšanu.

*Atstāt negrozītu* Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2010.gada 30.jūlija lēmumu Nr.VP3/PD094827-1.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Tiesnese S.Blūma